

MEMORIAL DOS FOXOS DE LUGO

Teñen que se encher aínda
as cunetas
con sangue de mestres e de obreiros.
(Dun poema apócrifo atribuído a Luís Pimentel)

O poeta ergueuse unha mañán
e non a viu.
Saíu á rúa
e non a viu.
Fuxiu ao monte
e non o viu.
Volveu a casa
e non a viu.
E non tivo por onde camiñar
que non fosen *cunetas* e *cunetas*.

Mirou o caderno dos poemas
e non había ringleiras
senón soamente *cunetas*.

Abriu os libros de poesía
e non había verso ningún
que non fose escrito entre *cunetas*.

"Por iso fun tantos homes
como mulleres tiven":
Cunetas.
"Tantos monstros sós por sempre nosos":
Cunetas.
"Cal brazos que te abracen
como tigres de tenrura":
Cunetas. Cunetas. Cunetas.

Cada verso era a beira dun suco
ao que tan só lle compría outro verso
para converterse en *cuneta*.
"Morderás esta lingua como o crótalo
e son o amor o amante e máis o amado":
Cunetas.
"A túa boca violeta boreal e venérea":
Cunetas.

"O destino quizais tracexará no tempo
unha historia de amor ocorrida en lituania..."
Cunetas. Cunetas. Cunetas.

Antes dos poemas de amor sen morte:

Cunetas.

Antes dos tigres de tenrura:

Cunetas.

Antes do celuloide en cinempoemas:

Cunetas.

Antes de todas as historias da lúa:

Cunetas.

Antes da túa boca violeta:

Cunetas.

Antes do son de Lugo Blues:

Cunetas. Cunetas. Cunetas.

Porque onde estivo un corpo
estivo a vida
e onde estivo a vida
están os versos
para sempre
convertidos en *cunetas*.

Acaso non se fixo a *cuneta* para a auga
senón a auga para a *cuneta*.
Acaso non se fixo a *cuneta* para o home
senón o home para a *cuneta*.
Acaso non se fixo a *cuneta* para a muller
senón a muller para a *cuneta*.
Acaso non se fixo a *cuneta* para o silencio
senón o silencio para a *cuneta*.
Acaso non se fixo a *cuneta* para a morte
senón a morte para a *cuneta*.

No lugar onde medran as silveiras
e discorre a auga pola estrada
houbo antes un suco de sangue
inzando de nomes as *cunetas*.
A *cuneta* Camilo Díaz Baliño
segundo se vén de Santiago.
A *cuneta* Juana Capdevielle
segundo se vén dende A Coruña.
A *cuneta* do paseo anónimo
saíndo de Lugo a todas partes.

Así se fixo o Plan Nacional de Estradas
de mil novecentos trinta e seis:
Onde a silva medraba con máis arte,
metralla.
Onde o amor era libre polas curvas,
metralla.
Onde a verba se elevaba na rasante,
metralla, metralla, metralla.

Deixando a vida polos sucos

sementáchedes tramo a tramo toda gavia
ata encher de esperanza cada foxo.
Que queimen o meu corpo cando morra:
que espáren as cinzas por todas as *cunetas*.
que volvamos á vida todos xuntos:
aínda que sexa en verso compañeiros:
que volva pacer a dignidade en Lugo.
Que volva pacer a dignidade ao mundo.